

POPULARNONAUKOWE STRESZCZENIE PROJEKTU

Projekt *Retoryka tożsamości: pisarze nowołacińscy Dalmacji weneckiej* ma na celu zbadanie, w jaki sposób o swojej tożsamości pisali nowołacińscy pisarze dalmaccy. Przez tożsamość rozumiem zestaw znaczeń, które definiują, kim jesteśmy, gdy zajmujemy określoną rolę w społeczeństwie, bądź w grupie, lub też stanowią o wyjątkowych cechach, które określają nas jako osoby. Tożsamość jest zatem fenomenem wielowarstwowym. W przypadku pisarzy XV i XVI wieku, którzy są przedmiotem tego projektu, najważniejszymi składnikami tożsamości były: przynależność do wspólnoty chrześcijaństwa łacińskiego, bycie poddanymi Republiki Weneckiej, patrycjuszowska tradycja poszczególnych komun miejskich, słowiańska świadomość etniczna, wreszcie poczucie więzów towarzyskich i rodzinnych. Wszystkie te składniki objawiały się w łacińskiej twórczości takich pisarzy jak Marko Marulić, Juraj Šižgorić czy Vinko Pribojević. Kluczem do otwarcia tych znaczeń zastosowanym w niniejszym projekcie jest lektura retoryczna, która pozwala wykorzystać w badaniu źródeł reguły powszechnie stosowane przez pisarzy w epoce renesansu. „Odkodowane znaczenia” zostaną wpisane w syntetyczny obraz dalmackiej pamięci kulturowej. Motywem podjęcia pracy nad tym, w jaki sposób manifestowała się retorycznie tożsamość w epokach dawnych, jest obserwacja kontynuacji, zerwań i transformacji motywów przebrzmiałych bądź organizujących zbiorową wyobraźnię także współcześnie.